

Full diocesà

4 de novembre del 2018

p4 –Recessos d'Emmaús al Seminari de Solsona

p5 –Cadena de pregària per les vocacions

DIA DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

JORNADA DE GERMANOR

11 de novembre de 2018

COL·LABORA AMB LA TEVA PARRÒQUIA

*Amb tu,
som una gran
família*

«Quin és el primer de tots els manaments de la Llei?»

Diumenge XXXI durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre del Deuteronomi

En aquells dies, Moisès digué al poble: «Reverencia el Senyor, el teu Déu, compleix durant tota la vida els manaments que et dono, tant tu, com els teus fills i els fills dels teus fills. Així viureu anys i més anys. Escolta, Israel, mira de posar en pràctica això que et dono; així seràs un poble feliç i nombrós en un país que regalima llet i mel, tal com el Senyor ho va prometre als teus pares. Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces.

»Guarda en el teu cor les paraules dels manaments que avui et dono.»

(6,2-6)

Salm responsorial

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.

(Salm 17)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, els sacerdots de l'antiga aliança van ser molts, perquè la mort els impedia de continuar en les seves funcions. Però Jesús, que viu per sempre, no traspassa a ningú les funcions sacerdotals. Per això té el poder de salvar definitivament tots els qui per ell s'acosten a Déu, ja que viu intercedint per sempre a favor d'ells.

Un sacerdot així és el que ens calia: sant, innocent i sense taca; per això va ser tret d'enmig dels pecadors i enlairat més amunt del cel. Ell no necessita, com els altres, oferir víctimes cada dia tant pels seus propis pecats com pels pecats del poble: es va oferir a si mateix una sola vegada. La Llei havia fet sacerdots uns homes plens de febleses, però els termes del jurament que ha substituït la Llei han consagrat el Fill, que serà per sempre un sacerdot perfecte.

(7,23-28)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, un dels mestres de la Llei anà a trobar Jesús i li va fer aquesta pregunta: «Quin és el primer de tots els manaments de la Llei?» Jesús li respongué: «El primer és aquest: "Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb

tota l'ànima, amb tot el pensament, amb totes les forces." El segon és: "Estima els altres com a tu mateix." No hi ha cap altre manament més gran que aquest.» El mestre de la Llei li digué: «Molt bé, mestre. És veritat que Déu és un de sol i que no n'hi ha cap altre fora d'ell. I que estimar-lo amb tot el cor, amb tot el pensament i amb totes les forces, i estimar els altres com a si mateix és millor que tots els sacrificis i totes les ofrenes cremades a l'altar.» Jesús, en sentir aquesta resposta tan assenyada li digué: «No ets lluny del regne de Déu.» I ningú no s'atreví a fer-li cap més pregunta.

(12,28b-34)

«El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces. Guarda en el teu cor les paraules dels manaments»

«Estima a Déu i estima els altres»: contemplació i acció

Jean Hakolimana, prev.

Fa dos mill anys que la fe cristiana navega entre dos pols igualment perillosos, esforçant-se per no perdre el nord. D'una banda, una mística desencarnada, que passa de la realitat humana, buscant la perfecció en la fugida del món tacat pel mal. Per exemple, d'alguns pares del desert s'expliquen anècdotes que anaven tan beguts en Déu que ni tan sols responien a la salutació si algú es creuava amb ells. D'altra banda, hi ha el voluntarisme a ultrança, que tendeix a desprestigiar la relació amb Déu amb propostes atractives però enganyoses del tipus: «El que importa és ajudar la gent»; «primer la gent». Mentre la primera actitud pot abocar a un gnosticisme disfressat (fe sense compromís), la segona porta a quelcom igual d'estrany: un ateisme disfressat de caritat. La fe autèntica fa el seu camí entre aquests dos extrems.

Ambdues tendències són fruit d'un cert tipus d'aculturació. La primera va néixer del contacte amb l'hel·lenisme. Tal com recorda el teòleg González Faus, «en aquesta deformació hi va tenir un paper innegable l'hel·lenització del cristianisme. Que va ser una tasca necessària i una epopeia admirable, però que, com totes les aculturacions, acostuma a pagar un preu que només es percep amb claredat quan mor la cultura en la qual estava encarnada la fe». La segona exageració és moda avui dia. Resulta d'un altre tipus d'immersió en la cultura moderna que posa l'home exageradament al centre de tot, amb el risc clar de deixar fora Déu. Entremig hi passa la fe, que, com repetia sovint Mn. Josep Escós, passa per mirar l'home, no directament, sinó a través del Pare.

La imatge

El mestre de la Llei i Jesús sabien de cor la «Xemà, Israel», la fórmula de fe que l'israelita recitava matí i vespre, obeint el mètode pedagògic en què el mestre recita l'ensenyament i el deixeble repeteix allò que ha escoltat.

Avesats a veure els adversaris de Jesús com a destinats a quedar malament, avui en trobem un que obté lloança, perquè ha poat de la mateixa Paraula de Déu.

Crist parlant amb Nicodem (1630). C. Hendricksz

Agenda

Lit. hores: Setmana III

5 dilluns

— Sant Zacaries i Elisabet (Isabel)
— Santa Àngela de la Cruz
Fl 2,1-4/Salm 130/Lc 14,12-14

6 dimarts

— Sant Sever
— Sant Pedro Poveda
Fl 2, 5-11/Salm 21/Lc 14,15-24

7 dimecres

— Sant Ernest
— Sant Herculà
Fl 2,12-18/Salm 26/Lc 14,25-33

8 dijous

— Els quatre sants coronats
(Sever, Severià, Carpòfor i Victori)
— Santa Victòria
— Santa Isabel de la Trinidad
Fl 3,3-8a/Salm 104/Lc 15,1-10

9 divendres

— Dedicació de la Basílica de Sant Joan de Laterà a Roma
— Sant Teodor
— El Sant Crist de Balaguer
— La Mare de Déu de l'Almudena
Ez 47,1-2.8-9.12 o bé 1Cor 3,9c-11.16-17/Salm 45/Jn 2,13-22

10 dissabte

— Sant Lleó el Gran
— Dedicació de la Catedral de Solsona
Fl 4,10-19/Salm 111/Lc 16,9-15.

11 diumenge XXXII de durant l'any / Cicle B

— Jornada i col·lecta de Germanor
— Sant Martí de Tours
1Re 17,10-16/Salm 145/He 9,24-28/Mc 12,38-44

Pelegrinatge sacerdotal al santuari de Lourdes

Redacció

Com és habitual en aquestes dates, el bisbe Xavier i un grup de capellans van fer el pelegrinatge de tardor. Enguany, al santuari de Lourdes de França, del 22 al 25 d'octubre.

El petit grup va sortir de la diòcesi el dilluns al matí i féu una aturada a Vielha. Allà van celebrar l'eucaristia a l'església parroquial. A mitja tarda van arribar a Lourdes, on van ser rebuts per Mn. Lluís Ruiz, que els va acompanyar durant la seva estada. Aquest primer dia van participar en el rosari durant la processó de les torxes.

L'endemà, dimarts, a primera hora, van celebrar missa a la gruta de Massabielle, lloc de les aparicions. I després d'esmorzar van fer la ruta dels «Passos de la Bernardeta» visitant la casa natal de la santa, entre altres llocs. Aquell dia van visitar el poble de Bartrés, a pocs

quilòmetres de Lourdes, poble on va viure una temporada santa Bernardeta i on pasturava les ovelles.

El dimecres, el grup de capellans va visitar les grutes de Betharram, a uns vint minuts en cotxe des de Lourdes. Aquestes coves es van recorrent en un petit tren, en una embarcació dins un llac subterrani i també a peu. El senyor bisbe i els mossens, a més de fer la visita turística, van celebrar l'eucaristia dins les mateixes coves. Al vespre, el rès del rosari de Lourdes va tenir lloc a la gruta de Massabielle, presidit pel bisbe Xavier.

L'últim dia, van marxar ben d'hora i, desviant-se de la ruta de tornada, van visitar el circ de Gavarnia, un lloc preciós situat al Parc Nacional dels Pirineus.

Fotografies a www.bisbatsolsona.cat.

Recessos d'Emmaús

Novembre-desembre 2018

AQUEST NADAL...

Durant el mes de novembre i desembre del 2018 tindran lloc al Seminari de Solsona dos recessos d'Emmaús, un per a dones i un per a homes. El Recés Emmaús Dones serà del 30 de novembre al 2 de desembre i el Recés Emmaús Homes serà del 7 al 9 de desembre.

Aquests recessos no són uns exercicis espirituals ni un recés convencional. Estan preparats per laics, sota la supervisió d'un prevere consiliari que hi dona suport. Durant el recés hi ha xerrades, pregària, temps per compartir en grup, música i testimonis de fe de persones laiques.

Aportació al recés: habitació individual, 130 €; habitació doble, 110 €; lliteres, 80 €. Termini d'inscripció: 23 de novembre (dones), 30 de novembre (homes). Per a inscripcions, contacteu amb M. Teresa Valero, tel. 661 848 447, emausdones@bisbat-solsona.cat; Ventura Codina, tel. 679 818 088, emaushomes@bisbatsolsona.cat.

Cadena de pregària per les vocacions: Faci's en mi, segons la vostra Paraula

Delegació de Vocacions

Com cada any, durant el mes de novembre, les diòcesis amb seu a Catalunya fan la cadena de pregària per les vocacions. Els dies assignats a la nostra diòcesi de Solsona són el 4, 14 i 24 de novembre.

Fa pocs dies que ha acabat el Sínode de Bisbes sobre els joves i el primer fruit ha de ser prendre consciència del món dels joves per a poder acompanyar-los en la seva vocació i valorar la importància del discerniment vocacional.

Els interessats a afegir-se a la pregària poden contactar amb la Delegació Diocesana de Vocacions: Mn. Marc Majà, marcmajaguiu@gmail.com, tel. 690 189 885. A la pàgina web del bisbat hi trobareu més informació. Podeu descarregar-vos el fulletó informatiu sobre la cadena de pregària i veure els vídeos testimonials sobre les vocacions que han fet persones del nostre bisbat.

Jornada de Germanor 2018

Unes comunitats vives, orants, fraternes i evangelitzadores

El proper dia 11 de novembre la vostra parròquia celebrarà, juntament amb totes les parròquies del bisbat, la jornada de Germanor. L'any passat us comentàvem els grans canvis que volíem fer. Enguany continuem projectant tots aquests canvis. Des d'aleshores hem fet moltes coses per fer efectius els canvis en la direcció de la visió diocesana. Així, doncs, totes les persones, estructures i diners de la diòcesi els estem orientant, al màxim possible, vers les parròquies que vulguin esdevenir comunitats «vives, orants, fraternes i evangelitzadores».

Unes comunitats on siguin presents les notes pròpies d'una comunitat cristiana saludable: amb una pregària que nodreixi espiritualment; on hi hagi la formació que cadascú necessita per a aprofundir la seva fe; on hi hagi comunió fraterna, vida de família; al servei dels més necessitats; i on s'evangelitzi, és a dir, s'apregui a anunciar l'evangeli i a suscitar i acompanyar deixebles missioners. Volem créixer a l'estil de les primeres comunitats cristianes, posant

tot el que tenim al servei de tothom, és a dir, estem creant una estructura que fomenti la creació d'equips parroquials a través d'una formació i una capacitat adequades. Estem prioritzant i potenciant les activitats parroquials que permetin als fidels arrelar-nos en les nostres comunitats. Estem suprimint i reformant aquelles estructures (delegacions, departaments, consells...) i aquells mitjans (pressupost, normatives, visita pastoral...) la realitat i els objectius dels quals no estan enfocats i dirigits a la visió diocesana.

Esperem que amb les dades de la revista de la diada de Germanor podeu prendre més consciència de tot el treball desenvolupat, de les necessitats que hi ha i del lloc on cadascú se sent cridat a participar. Cal aconseguir que els fidels habituals coneguen el treball de les parròquies i aposteu per col·laborar-hi. És una bona ocasió per a reforçar les aportacions que feu normalment a la vostra parròquia. Us animem a col·laborar-hi! Més informació a la revista del dia de l'Església diocesana (a la vostra parròquia) o a www.bisbatsolsona.cat.

«A Déu l'has de portar dins i l'has de sentir: has de ser fidel»

El testimoni de fe de la finada soprano catalana Montserrat Caballé / P.E.J (ReL)

El dia 6 d'octubre moria, a l'edat de vuitanta-cinc anys, la famosa soprano barcelonina Montserrat Caballé, molt popular no sols pel seu art sinó per la seva gran simpatia i proximitat. Era catòlica, devota de la Mare de Déu de Montserrat, declarada defensora de la vida i creadora d'una fundació per a infants necessitats.

D'origens modestos a la fama universal

Nasqué en 1933 al carrer d'Igualada del barri de Gràcia de Barcelona, en una família modesta. La seva mare li va donar una primera formació musical i a onze anys va ingressar en el Conservatori Superior de Música del Liceu amb una beca. Després de la seva estrena en 1955 es projectà en la resta de teatres d'òpera del món, sobretot a tot a partir del seu èxit en 1965 com la Lucrecia Borgia de Donizetti en el Carnegie Hall de Nova York. Durant els seus cinquanta anys

de carrera va interpretar uns noranta papers operístics. Compartí escenari amb tots els grans artistes, encara que tenia una proximitat especial amb Pavarotti, Domingo i Carreras. Tots recorden la seva actuació de 1988 al costat del cantant Freddie Mercury del tema «Barcelona», per a promocionar els Jocs Olímpics de 1992. Cantà davant de Joan Pau II, en 1982, i davant de Benet XVI, en el 2006.

La seva última actuació es va produir l'agost del 2014, a Cambrils. El desembre de 2015, ja amb molts problemes de salut, va admetre que des del 2010 figurava com a resident a Andorra —encara que residia a Barcelona— per pagar menys impostos. Va satisfer una multa de 240.000 euros.

Contra l'avortament

En el 2009 va ser una de les signants del manifest «Dones contra l'avortament» que promovien Isabel Sant

Sebastià, Cristina López Schlichting i Isabel Duran [...]. El text afirmava que l'avortament és «èticament i legalment inacceptable», ja que «s'aniquila un ésser humà indefens» i suposa

Cantà
davant
els papes
Joan Pau II i
Benet XVI

«una violència infligida a la dignitat de la dona».

L'Atri dels Gentils i l'experiència mística

En el 2012 va cantar a la Sagrada Família de Barcelona, davant els cardenals Sistach i Ravasi, en un acte del cicle de l' Atri dels Gentils. Amb aquest motiu va parlar en una entrevista a *Catalunya Cristiana* sobre la seva convicció catòlica i la de la seva família.

«He tingut la sort de tenir una fe molt gran, perquè els meus pares la tenien i així me la van transmetre», explicava. Però aquesta fe també estava ancorada en la seva pròpia experiència personal.

«En un dels meus viatges vaig entrar a resar en una església ortodoxa. Resava, però al mateix temps sentia com si hagués de demanar disculpes a la Mare de Déu perquè no era un temple catòlic. Per primera vegada vaig sentir una veu que deia: "Totes són casa meva." Em vaig quedar petrificada, em vaig posar blanca... Ho van veure les persones que m'acompanyaven. Va ser una experiència molt gran.»

«Quan cantes algunes obres és com si estiguessis sobre un núvol. La fe et dóna tanta força! Per exemple, cantant *La Vierge* o *Marie-Magdeleine*, de Jules Massenet, o algun altre oratori simbòlic. L'emoció s'incrementa més quan cantes aquestes obres en una catedral o a la Sala Nervi del Vaticà. Llavors és gairebé com si experimentessis el dolor profund de la Mare de Déu.»

«A Déu l'has de portar dins i l'has de sentir. Has de ser fidel, posar-te al servei de la Bellesa i sentir la Transcendència a què et porta. És com deslligar-te de tu mateix i transitar per un camí que no veus però que sents. És com volar cap a una dimensió que no és la teva, que se t'emporta. És com

si estiguessis en un altre nivell. I, de sobte, quan s'abaixa el teló, és com si et despertessis.»

Montserrat Caballé va crear una fundació per a infants necessitats. Explicava: «El meu marit i jo vam creure que era una cosa bona ajudar els nens i sempre ens hem sentit útils amb aquest compromís.» A més, assegurava, «no hem vingut a aquest món només a distreure la gent sinó també a fer alguna cosa positiva per als altres.»

Pregar amb els fills

«La meva filla Montserrat Martí és una noia amb una fe indestructible, a la qual Déu ha regalat un marit i una nena de vuit mesos fantàstics. A més, la meva néta té la sort que, en llevar-se i a l'hora d'anar a dormir, la seva mare li resa perquè s'apregui les oracions. Aquesta és la garantia que seguirà els meus passos.»

Ella en general resava en silenci: «La meva relació personal amb Crist és molt íntima.»

Ridiculitzar la fe no és un dret

«Si no hi ha un respecte mutu, el diàleg es fa molt difícil i de seguida es converteix en un monòleg que no escolta l'altre. Necessitem un diàleg que apropi les ments i els sentiments i que ens ajudi a comprendre l'altre. Els no creients han d'entendre que els creients portem la fe en el nostre interior i que no tenen cap dret a ridiculitzar-la, com fan moltes vegades.»

Davant de Déu no hi ha lloc per a adulacions

En el 2013 rebia el premi Bravo i, entrevistada per *Alfa y Omega*, deia:

«Saber que has complert amb la teva missió, saber que has servit amb la veritat el geni Creador, que en aquest cas es presenta a través del geni creador del compositor, t'omple l'esperit de tanta felicitat que, en realitat, no deixa lloc per a lloances ni per a adulacions.»

«Considero que el llegat cultural més important i rellevant del cristianisme és, primer de tot, la fe. L'art que neix de la fe és el major art que existeix, i també és el millor perquè l'Església segueixi conduint els seus ramats a la trobada amb Déu.»

Discurs del Sant Pare als joves amb motiu del Sínode

Sant Pare Francesc

Publiquem uns fragments del discurs del Sant Pare als joves al començament del Sínode dels Bisbes, durant unencontre en el qual els joves van fer-li algunes preguntes:

“A vosotros, jóvenes, que habéis hablado, que habéis dado vuestro testimonio, que habéis hecho un camino, os digo: esta es la primera respuesta. Haced vuestro camino. Sed jóvenes en camino, que miran los horizontes, no el espejo. Siempre mirando adelante, en camino y no sentados en el sofá [...].

Después, en este camino, otra palabra que me ha conmovido es la última. Ha sido fuerte la última, pero es cierta... ¿Quién la ha dicho?... Tú. Ha sido fuerte: la coherencia. La coherencia de vida. Hago un camino, pero con coherencia de vida. Y cuando veis a una Iglesia incoherente, una Iglesia que te lee las Beatitudes y después cae en el clericalismo más principesco y escandaloso, yo entiendo, yo entiendo... Si eres cristiano, toma las Beatitudes y ponlas en práctica [...].

Después está el problema de las desigualdades. Se pierde el verdadero sentido del poder —esto vale para la pregunta sobre la política—, se pierde lo que Jesús nos dijo, que el poder es el servicio: el verdadero poder es servir. De otra forma, es egoísmo, es humillar al otro, no dejarlo crecer, es dominar, hacer esclavos, no gente madura [...].

Después, otras preguntas... Os diré algo. Por favor, vosotros, jóvenes, chicos y chicas, vosotros no tenéis precio. ¡No sois mercancía a subasta! Por favor, no os dejéis comprar, no os dejéis seducir, no os dejéis esclavizar por las colonizaciones ideológicas que nos ponen ideas en la ca-

beza y finalmente nos convertimos en esclavos, dependientes, fracasos en la vida [...].

Después hay dos cosas —y quisiera terminar con esto— entre las ideas que habéis dicho y a las que los Padres sinodales responderán dialogando con vuestras preguntas. La primera es sobre el uso de la web. Es cierto: la interconexión con lo digital es inmediata, es eficaz, es rápida. Pero si tú te acostumbras a esto, terminarás —y lo que voy a decir es real— terminarás como una familia donde, a la mesa, en la comida o en la cena, cada uno está con el teléfono y habla con otras personas, o entre ellos mismos se comunican con el teléfono, sin una relación concreta real, sin algo concreto [...].

Después, concreción también en la acogida. Muchos de vuestros ejemplos, que habéis dicho hoy, son sobre la acogida. Michel ha hecho esta pregunta: «¿Cómo vencer la mentalidad cada vez más difusa que ve en el extranjero, en el diferente, en el migrante, un peligro, el mal, el enemigo a echar?». Esta es la mentalidad de la explotación de la gente, de hacer esclavos a los más débiles [...].

[...] hablad con los abuelos: ellos son las raíces, las raíces de vuestra concreción, las raíces de vuestro crecer, florecer y dar fruto. Recordad: si el árbol está solo, no dará fruto. Todo lo que el árbol lo tiene de florido, viene de lo que está enterrado. Esta expresión es de un poeta, no es mía. Pero es la verdad. Pegaos a las raíces, pero no permanezcáis allí. Tomad las raíces y llevadlas adelante para dar fruto, y también vosotros os convertiréis en raíces para los demás. No os olvidéis de la fotografía, con el abuelo. Hablad con los abuelos, hablad con los viejos y esto os hará felices.

